

Dle čl. V. písm. h) cís. pat. ze dne 20. prosince 1859, čís. 227 ř. zák. nevztahují se ustanovení živnostenského řádu na výdělečná odvětví soukromého vyučování a soukromé výchovy a na ústavy k tomu zařízené. Soukromá automobilová škola nespadá pojmově pod »živnost«, »živnostenský podnik«, důsledně tedy ani pod závody, uvedené v §u 341 ex. ř. Provozování takovéto školy má sice také majetkoprávní význam, tento však spočívá výhradně na osobních vlastnostech a úkonech majitele samého a nemůže majetková stránka právnicky býti odloučena od osoby podnikatelovy. Ježto školy toho druhu nespádají pod koncesované živnosti a živnostenská koncese tu vůbec není, nemůže býti použito ustanovení §u 341 ex. ř. a jest také vedení exekuce ve smyslu §u 331 ex. ř. nepřipustným, protože se jedná při těchto školách o použití čistě osobních znalostí a způsobilostí, jakož i záleží hlavně na osobní schopnosti a důvěryhodnosti majitelově a musí tudíž nejen provozování, nýbrž také oprávnění k tomu býti z exekuce vyňato.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací soud schvaluje právní názor rekursního soudu, že navržená exekuce, jejíž předmětem jest podle exekučního návrhu automobilová jízdní škola a licence politické zemské správy v Praze, na níž se provozování školy zakládá, je nepřipustna, neboť, jak správně odůvodňuje rekursní soud, jde o soukromou školu podle cís. nař. ze dne 27. června 1850, čís. 309 ř. zák., kterou vzhledem k čl. V h) tohoto nařízení nelze pokládati za ž i v n o s t e n s k ý, pokud se týče p o d o b n ý h o s p o d á ř s k ý podnik ve smyslu §u 341 ex. ř., a na kterou nelze vésti exekuci ani podle §u 331 ex. ř., protože se jedná při těchto školách o čistě osobní znalosti a způsobilosti, najmě o osobní schopnosti a osobní důvěryhodnost řídícího školy, a protože tedy, což rekursní soud ovšem zvlášť nevyslovil, taková škola vzhledem k tomu, co shora je uvedeno, vůbec nespadá pod všeobecný pojem majetkového práva, pokud se týče věci jsoucí v obchodu, kterou podle §u 448 obč. zák. jedině lze dáti v zástavu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 9. února 1904, čís. 1049 sb. čís. 2601 a ze dne 7. prosince 1909 R I 760/9 sb. čís. 4812, pak komentář Dra Emila Hellera k živn. řádu, vydání 1912, strana 749 a Neumann komentář k exekučnímu řádu, vydání 1909—10, str. 957). Z ustanovení §u 9 čís. 3, §u 11 a §u 12 cís. nař. ze dne 27. června 1850, čís. 309 ř. zák. neplyne ve prospěch rekurenta ničeho a zejména nelze z ustanovení §u 11, že vláda neručí za výsledky soukromých škol, odvozovati, že se při soukromých školách, zřízených podle toho císařského nařízení nejedná o osobní schopnost a důvěryhodnost řídícího školy.

Čís. 4144.

Návrh na vydání rozsudku pro zmeškání odpovědi na žalobu nelze zamítnouti proto, že okolnosti, tvrzené v žalobě, pro neurčitost, neúplnost a všeobecnost nestačí k odůvodnění žalobního nároku.

(Rozh. ze dne 16. září 1924, R I 751/24.)

Soud první stolice (zemský civilní soud) zamítl návrh na vydání rozsudku pro zmeškání následkem nepodání odpovědi stranou žalovanou pro neúplnost, neurčitost a všeobecnost údajů žalující strany o skutečnostech, které mají dáti soudu pevný podklad pro stanovení výživného, a odvolal se při tom na předpisy §§ů 226, 396 a 398 c. ř. s. Rekursní soud uložil prvému soudu, by o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání znovu rozhodl, nedbaje důvodu, pro nějž návrh zamítl. Důvody: Předpisy §§ů 226, 396 a 398 c. ř. s. neodůvodňují usnesení prvního soudu, naopak jsou s ním v rozporu. Dle §u 226 c. ř. s. má žaloba míti určitý obsah a zejména uvést stručně a úplně skutečnosti, o něž opírá se nárok žalobcův ve věci hlavní i vedlejší. Není-li tohoto obsahu, nemůže býti zamítnuta, nýbrž nejvýše vrácena k opravě. Nestalo-li se tak a byla-li přijata za základ řízení, jsou jejím obsahem určeny okolnosti, které zůstanou předmětem jednání. V §u 396 c. ř. s. se stanoví, že, zmešká-li strana první rok, platí skutkové okolnosti, přednesené stranou přítomnou, za pravdivé, pokud nejsou vyvráceny důkazy, které jsou po ruce. Dle §u 398 c. ř. s. nastávají tytéž účinky, nebyla-li podána odpověď na žalobu. Z toho plyne, že zde nastalo zmeškání a účinky jeho a že návrh na vydání rozsudku pro zmeškání byl plně odůvodněn. Zákon v §u 402 c. ř. s. výslovně uvádí případy, kdy má býti návrh zamítnut, nezná však případu, kde okolnosti, v žalobě tvrzené, nestačí k odůvodnění žalobního nároku. Návrhem na vydání rozsudku pro zmeškání jest řízení skončeno a, nestačí-li okolnosti, v žalobě uvedené, dle mínění soudu, by žalobní nárok odůvodnily, nemůže již řízení doplňovati a návrh zamítnouti, nýbrž musí návrh věcně vyřídit, po případě žalobní nárok zamítnouti. Kdyby však i bylo odůvodněno, návrh na vydání rozsudku pro zmeškání zamítnouti, byl by soud musil jednati dle §u 402 poslední odstavec c. ř. s. a naříditi rok k ústnímu jednání, ježto takto žaloba, na soud přijatá, jest vlastně nevyřízena, a musí býti o ní jednáno. K tomu však dosavadní průběh řízení nedává podnětu, poněvadž žalovaná strana se do jednání nepustila a je z jakéhokoliv dalšího přednesu vyloučena, strana žalující pak svým návrhem na vydání rozsudku pro zmeškání vyvolala ukončení řízení a tím také dala na jevo, že nepokládá za potřebno přednesené okolnosti skutkové doplňovati. Soud, jenž toliko při ústním jednání dle §§ů 180 a 182 c. ř. s. může na doplnění skutkového přednesu působiti, o tomto písemném návrhu podle §u 398 c. ř. s. nemůže ústní řízení ustanoviti a tedy nemůže také již skutkový děj doplňovati, nýbrž musí rozsudek vynésti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu s poukazem na důvody napadeného usnesení.

Čís. 4145.

Náhradový zákon (ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.).

Do výpovědi ze zabraného majetku lze si stěžovati pouze z důvodů § 12—25 náhr. zák.

Nelze dáti výpověď z majetku, jenž byl ze záboru propuštěn smírem mezi vlastníkem a Státním pozemkovým úřadem, má-li smír všechny náležitosti »rozhodnutí« Státního pozemkového úřadu, nanejvýš, byl-li schvá-